

MLADOSTI

# Mestna hranilnica ljubljanska

[Gradska štedionica]

u Ljubljani, Prešernova ulica.

STANJE VLOŽENEGA DENARJA nad 120 milijonov dinarjev. SPREJEMA VLOGE na hranilne knjižice in na tekoči račun proti najugodnejšemu obrestovanju.

ZLASTI PLAČUJE za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računu najvišje mogoče obresti.

JAMSTVO za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kakor kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilničnega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem in davčno močjo. Ravno radi tega nalagajo pri njej tudi sodišča denar mladoletnih, župni uradi cerkveni in občine občinski denar.

Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je

denar popolnoma varen!



Edini slovenski zavod brez tujega kapitala je

## Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani, Dunajska c. 17

Sprejema v zavarovanje:

1. Proti požaru: a) raznovrstne izdelane stavbe kakor tudi stavbe med časom gradbe; b) vse premično blago, mobilije, zvonove in enako; c) poljske pridelke, žito in krmo.
2. Zvonove proti razpokli in prelomu.
3. Sprejema v novoustanovljenem življenjskem oddelku zavarovanje na doživetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.

Skupno premagamo skupne težave!

## NOVA ZALOŽBA

r. z. z o. z.

Ima v zalogi vsakovrstne pisarniške, šolske knjige, zvezke, risalne priprave v največji izbiri za tehnike in inženirje, vse najnovejše knjige svoje in drugih založb, tudi nemške in francoske.

Sprejema naročnino na tu- in inozemske knjige in liste.

Edino zadružno podjetje te stroke v Sloveniji

## Prodajalna K.T.D.

(prej Ničman)

Ljubljana (poleg Jugoslov. tiskarne)

Vse pisalne potrebščine, podobne, molitveniki, svetinje, devocionalije itd.

Svoji k svojim!

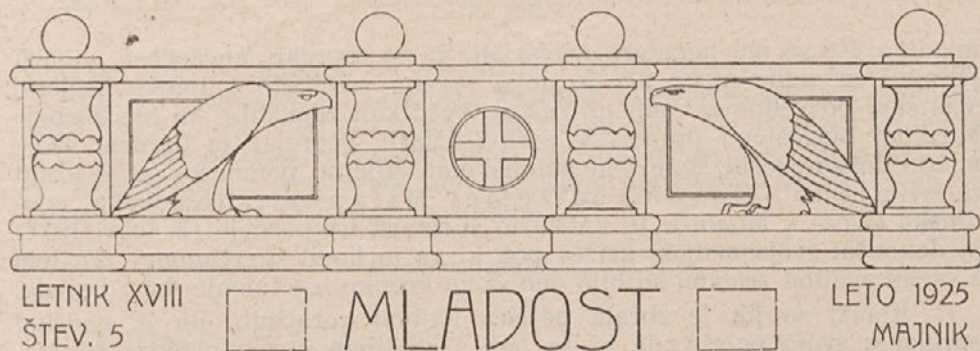


## L. Mikuš

Ljubljana  
Mestni trg 15

priporoča svojo zalogo  
**dežnikov in solnčnikov in izprehodnih palc.**

Popravila točno in solidno.



## Velik prijatelj mladine. (Kardinal Ferrari).

Aleš Napret.

Višjih in lepših idealov, kot jih ima verna katoliška mladina, nima nobena organizacija. Naši ideali so večnomladi in objemajo stoletja in ljudstva v krasni harmoniji. Kjerkoli po svetu vihra katoliški prapor, odmeva naš bojni klic, povsod si stojimo bratovsko ob strani, čeprav nas ločijo gore. Veselimo se zmag bratov, in njihove izgube tudi nas bole.

Čim krepkejše bo živela katoliška ideja med nami, čim globlje bo medsebojno spoznavanje, tem večja bo uvidevnost in strpljivost med narodi. Katoliška misel naj družijo; kar politična razdvaja.

Naj torej nihče ne vzame za zlo, ako opišemo v naslednjem razvoj mlade katoliške Italije. O fašizmu, njegovem postanku in delu, smo že mnogo brali. O mladem katoliškem pokretu in njegovem očetu vemo zelo malo.

Vsi narodi imajo nekaj velikih mož, v katerih je vtelesena božja misel. Kar je velikega, tudi mi spoštujemo. — Eden teh, od Boga blagoslovljenih, je bil kardinal Ferrari nadškof milanski († 2. febr. 1921).

Kardinal Ferrari je bil izreden mož. Bil je pravi apostolski škof. V svoji gorečnosti je večkrat prepotoval vso obsežno škofijo, kot nihče od časov sv. Karla Boromeja, in jo dvignil do najvzornejših v vsej Italiji. Živel je življenje svetnika, za kar ga je ljudstvo tudi smatralo. Sv. Oče ga je imenoval »za Cerkev mnogozaslužnega kardinala«. A bolj kot ti naslovi nas pritegne nase njegova posebna ljubezen do mladine. Ta ljubezen ga je storila prvega ustanovitelja in očeta katoliških in mladinskih društev v Milanu. V njem je našla vsa katoliška mladina svetega zagovornika in zavetnika v Italiji in izven nje.

Po pravici so govorili ob njegovi smrti: »Če bi bili prihodnji rodovi tako nehvaležni, da bi pozabili vse njegove zasluge — ene poteze na njegovi sliki ne bodo mogli zabrisati, en časten naslov mu bo ostal za večno: *Cardinale dei giovani*, kardinal mladeničev.«

In to je bil zares! Na svojih pastirskih potovanjih je videl veliko bedo verske površnosti in mlačnosti po svoji škofiji in po Italiji sploh. Z dalekovidnim pogledom je tudi spoznal, da je samo eno sredstvo, ki bi žalostne razmere zboljšalo: dobro poučena, v veri utrjena, požrtvovalna katoliška mladina. Da bi jo pridobil in vzgojil, za tem je z vsemi močmi stremel.

V svoji nadškofijski palači je zbral kardinal Ferrari 13. dec. 1906 četo mladeničev, da bi jo navdušil za veliko delo pokristjanjenja milanske

mladine. Ko so mu nekateri ugovarjali, da so zapreke, nevarnosti, viharji presilni za slabe moči, jim je dejal le eno: »Delajte v imenu božjem! Vaš škof bo vedno z Vami in Vas ne bo nikoli zapustil.« Na Svečnico je kardinal blagoslovil prapor. V cerkvi »Maria Segreta« je daroval svoje mlado delo nebeški Materi in katoliškemu Milanu, potem ko ga je krstil za »Unione Giovani cattolici Milanesi« (Katoliška mladinska Zveza v Milanu). In natančno štirinajst let pozneje (2. febr. 1921) je dokončal svojzemeljski križev pot, ki ga je hodil za »Unione«. Ta leta z vsemi svojimi žrtvami so bila eno samo krepko izpolnjenje dane besede.

Komaj se jih je zbrala peščica najbolj korajžnih, jih je nadškof sprejel v svojo palačo, da bi se tam s studijem in z globokim versko-socialnim duhom pripravili za velike naloge. Svet se jim je smejal in tudi »dobri« so zmajevali z glavo: Quid sunt inter tantos? — Kaj bodo zmogli ti med tolikimi? Drugih misli pa je bil kardinal Ferrari. Vzel je, kot nekoč božji Učenik, malo kruha in rib iz rok dečkovih, tako skromne pa velikodušno podarjene moči svojih, apostolski službi posvečenih mladeničev. In je upal, jih blagoslovil in poslal med ljudstvo. Šli so in prinesli so svojim hrepenečim tovarišem kruha večnega življenja, hranili so tisoče in tisoče in še ni konca čudeža.

Po mesecih tihe priprave naj bi propagandisti pričeli svoje delo na deželi. Kardinal Ferrari je sestavil posebno povabilo za ustanovitev mladinskega društva. Razposlal je vabila svojim župnijam. — Nobenega odgovora!

Takrat pa je hotela sreča v nesreči, da so se v neki dobri vasi ugnezdili socialisti. Dobri župnik je s solzami v očeh potožil gorje svojemu škofu. »Pojdite k Panighiju (predsednik društva)! Unione bo pomagala.« Duhovnik je sprejel predlog in kmalu je zrastle v njegovi vasi krepka mladinska zveza. Led je bil prebit in čimdalje več je bilo vasi, ki so z veseljem odpirale vrata mladeničem. V neutrudni gorečnosti in večkrat s heroičnimi žrtvami so pridni propagandisti prehodili peš ali na muli ali z vlakom širno Kampanjo. Prirejali so predavanja mladeničem, da bi jih pridobili za katoliške ideje. Obiskali so včasih na en dan po tri, štiri oddaljene vasi. Vse stroške so krili s svojim denarjem. Sprejeti niso smeli niti najmanjšega daru in bili so vsi ponosni, da so mogli s svojimi žrtvami pridobivati duše Jezusu in Cerkvi. Bilo je veliko Vstajenje! — Vendar tudi sovražniki niso spali. Zaničljivo preziranje ni moglo udušiti mladega gibanja. Zato so začeli bridek boj, da bi zadali smrten udarec katoliškemu pokretu. Zastavili so pri koreninah. Tako bi cvetoče drevo čimpreje usahnilo. Čiste, verske ideale, ki so jih zastopali mladeniči, so temnili in jih spravljali v zvezo z modernizmom. Njihovo nedolžno življenje so ometavali z blatom prostaškega obrekovanja. Navdušeno, nesebično delo voditeljev in fantov so imenovali fanatizem in častihlepnost.

V sveti jezi se je tedaj dvignil nadpastir, da bi ščitil z vso svojo avtoriteto preganjane. Pred vso svojo škofijo je priznal, da je »Unione« njegovo delo. Ustanovilo se je, ker je sam hotel in dela z njegovim popolnim odobrenjem. »Gorje mu, ki napada moje fante,« je dejal, »tak ni katoličan, ne kristjan!«

Škof je opravičil »Unione«. Bojazljivo so se poskrili nasprotniki, ki so upali pod krinko pravovernosti za vselej uničiti mlado katoliško misel. Povsod je zaplalo novo življenje. V majniku 1914 je štela »Unione« že 166 cvetočih zvez, v katerih je bilo včlanjenih nad dvatisoč fantov. Da bi se med seboj vzpodbujali in pridobili še več članov, so prirejali v poletnih mesecih okrožna zborovanja. Najzvestejši obiskovalec teh je bil kardinal

Ferrari sam. Ni smatral, da mu je pod častjo, če se kot cerkveni knez in kardinal pomeša med katoliško mladino. Pogovarjal se je z njimi kot eden od njih, celo jedel je z njimi zunaj na prostem, pri neobtesanih mizah, brez namiznega prta, brez servijete, vse kot fantje sami. Kaj čuda, da so bila fantovska srca vnetja zanj v svetem navdušenju in da so ga vsi ponosni imenovali »svojega« kardinala. (Dalje.)

## Lilija mogota.

Dr. Ivan Pregelj.

(Slovenske legende drugi del.)

### V. Pribežališče grešnikov.

Sinilo je jutro, strupeno mrzlo, zakaj ponoči se je bilo prevedrilo. Angeli, gopodarji in čuvarji zvezd, so namreč togovali, da ne morejo svetiti Kraljici nebes na pot. Zato so obudili Vetrove, da so razgnali megló. Za svojo Gospo bi bili storili še več, da niso vedeli za željo svete Romarice, ki je hotela romati povsem tako kot vsi človeški božjepotniki.

Nebeški romarji so tedaj vstali tisto jutro premrazeni iz cerkve pri sveti Ani v Tunicah in krenili pod planinami proti Velesovemu. Zeblo je, a rajska sreča je sijala Materi Mariji na licih. Obrnila se je k svojemu častnemu spremljevalcu svetemu Mihaelu in rekla iz vsega srca:

»O kako je sladko trpeti mraz za Sina!«

Ves se je razvnel nadangel in dejal:

»Gospa! Vsa nebesa trpijo s Teboj za Tel!«

»Za Sina!« je šepetnila Marija in odklonila čast. Ozrla se je z nasmehom neskončne dobrote po svojih častnih treh družicah, po mučenici in devici Luciji, po spokorni Marjeti in preprosti Radegundi, ki je bila v življenju navadna dekla, pa je zdaj smela spremljati kot nebeška plemkinja Kraljico nebes. Videč njeno plahost, se je Mati Marija nasmehnila in rekla:

»Ne boj se, Radegunda! Na Kranjskem po Gorenjskem ni več volkov.«

»In če so, Kraljica,« je odvrnila svetnica, »za Kristusa, Tvojega Sinu, naj me še enkrat raztrgajo.«

Marija je prikimala in se obrnila k sveti Luciji, rekoč:

»Uživaj, Rimljanka, s svojimi zdravimi očmi, dasi ni lepota te dežele podobna italijanski.«

Svetnica je odvrnila:

»Ljubezen gori brez oči!«

Marija je prikimala in se ozrla na spokorno Marjeto. Videla je, da še obžaluje svoje grehe in joče.

»Marjetica,« je dejala sveta mati, nič drugega. A svetnica jo je umela in se razvnela v molitev:

»Gospa, nisem vredna...«

Tedaj so se razvneli v pogovor še svetniki, ki so šli zadaj.

»Sveti Vid na Brezjah nas gotovo že težko pričakuje,« se je oglasil prvi najmlajši med svetci, junak Jurij. Manj glasno je menil: »Najbližja pot bi bila tule čez Šenčur. Pa res ne vem, s čim so se moji farani zamerili nebeški Gospe.«

»Ni vredno povedati,« je odgovoril trpko Janez od Jordana. »Kraljica že ve svoje!« (Pa tudi pisec teh zgodb, Šenčurjan, ki ti ni všeč, če ti pameten človek otroka iz gostilne napodi!)

Sveteč Jurij je trpel, a bil je vojak in je vedel: »V službi sem. Dom blizu ali daleč! Tja grem, kamor ukažejo!«

Sedaj se je vprašal Janez Jezni od Jordana sam pri sebi: »Čemu me je izbrala? Ali za počaščenje? Velika, Žena, za malo nesrečo, ki mi jo je storila Saloma — mala žena?« Sveti Jakob se je vpraševal: »To je, da mi je dom pod Čemšenikom na gori. Bom za kažipota Gospe od Visokega mimo Brda in skozi Uden boršt.« Sveteč Andrej pa je čustvoval po svoje: »Lejti si to zemljo. Za dlan je je. Bog vedi, čemu neki je je Rusom toliko razgrnil, Slovincem pa tako malo. Kakorkoli! Malo je dal Bog, a kar je dal, je lepo.« V eni vrsti so koračili zadaj trije škofje. Vsak je bil svoje vrste mož, a vsi trije so bili sinovi severnih podnebij, resni, tegobni. Sveti Martin je bil nejevoljen nad Slovenci: »Poganski so še,« je čustvoval. »Martinova gos jim je zlato tele, ki ga molijo!« Sveti Miklavž je bil še nejevoljniji: »Otroci naj me imajo! Ampak, da me tudi po Kranjskem vlačijo kot pustno šemo na plese in maškerade — fej!« Sveti Urh je pa celó jezno povedal na glas: »Ti gre prase, pa se nažre in bljuje. Kaj menite, ali ne pravijo, da mene kliče?«

»Če dovolite,« se je tedaj oglasil opat za škofi, »če dovolite. Moje ime je Leonhardt. Zdaj pa premislite, kako so mi Kranjci zrekli! Lenart mi vele. Kakšno umazano ime!«

»V tem jih ne karam,« se je oglasil Janez Jezni. »Vsak jezik ima svojo besedo. Le vprašaj, ko se vrnemo, svetega Cirila! Povedal ti bo, jaz ne znam.«

»Braniš jih za tiste kresove, ki te ž njimi časte,« je odvrnil sveteč Lenart. »Le čakaj! V nekaj letih bodo tvojemu Cirilu goreli, ne več tebi.«

»Ne maram daritve, usmiljenja hočem,« je navedel kličeči iz pustinje po svetem Pavlu in prav je imel. Kres je otročarija, le za vse božje vnete duše je prava modrost...

Romarji so se bližali Velesovemu. Tedaj se je nekaj zgodilo, kar jim je zadržalo korak. Nadangel Mihael je bil za roko pridržal nebeško Kraljico in stegnil levico. Pokazal je nad gozdove pod Šenčurjem. Tam se je zgrinjala od vseh štirih vetrov kakor temen oblak jata črnih ptic. Človek bi bil mislil, da so vranovi. Svetčeve oči pa so takoj prepoznale, da se zletajo hudobni duhovi vse zemlje, odeti v gnusno obleko peklenskih netopirjev.

»Lovijo, Kraljica!« je dejal mirno angel. Mati Marija je zbledela. »Dušo, ki je obupala, lovijo,« je razlagal sveteč, »ni je več moči rešiti. Trideset let je nosila v duši greh, ga tajila pri spovedi. Zdaj sploh govoriti več ne more. Proti mutastemu grehu nimam orožja.«

Mati Marija je roke sklenila in se ozrla na nebo.

»Moj Sin!« je zaklicala. Potem se je obrnila k angelu in rekla:

»Pojdimo, hitimo na pomoč!«

Sli so. Čim bliže so bili tistemu kraju, tem ostudneje in grozoviteje se je oglašalo tuljenje peklenske svojati. Kakor v vrtincu je stal sredi duhov nesrečni človek pod vrvjo, ki jo je bil pripel na hrastovo vejo. Že ni več vedel, kaj dela. Hudiči so ga plašili, gonili. Zdajci so zatulili. Blizu je stala žena, vsa kakor kmetiška. Obupanec jo je videl in spoznal, da je prav taka, kakor ona, ki ga je nekoč dojila in učila moliti. S svojim grdim življenjem jo je bil spravil v prezgodnji grob. Zdaj pa jo je videl kakor živo spet pred seboj. »Mati!« je zavnjal. Nekaj se je pretrgalo v njem. Bežal je, popustivši vrv. Še isti večer se je vrgel v spovednici pred duhovnika in se prav izpovedal.

Pribežališče grešnikov! Prosi za nas!...

Sveti Jurij pa je v Šenčurju stopil v svojo farno cerkev, se zadivil sliki Šubičevi in se nasmehnil pisanim barvam in zmaju. Potem je bil pri tihi maši zlatomašnika gospoda svetnika Grče. — Ves hvaležen je bil Gospe, ki je vendar prišla tudi v Šenčur, a nič manj nejevoljen. Cerkev je bila namreč prazna, dasi ljudje pozimi nimajo dela...

In še je tako, da tudi pri nas drugod, ne le v Šenčurju, svetega Jurija malo ljubijo. Bolj se ženejo za tistimi državnimi papirji, ki so jim zdeli ime »jurjev«... (Dalje.)

## Mariji.

Škender.

*Nad vse je silna pesem Trojega zvoná —  
Glej: Večni svojo Moč je izobličil  
v donenju Trojega zvoná.*

*Ti živa pesem, pesem mojih dalj,  
o vem: življenje v Tebi nam zasiže;  
a norček jaz sem strune vse odpel,  
ni enega akorda nisem si ujel  
te Troje silne in velike melodije — —*

\* \* \*

*Marija, o daž, da bom priden  
kot tiha, priprosta ovčica,  
Bogec bo moj pastirček,  
trata pa Troja dušica.*

*In Bog bo svojo piščalko vzal  
in svoje najlepše bo pesmi zapel — — —  
Oj to bo lepo! —*

## Fantovski večeri.

Brat Vilko.

Orlovska organizacija nam mora biti nekak drugi dom, drugo družinsko središče; saj je ona naša vzgojiteljica, tista, ki nam širi obzorje, bistri um in izpopolnjuje naše znanje; navaja nas k telovadbi, ne samo radi telovadbe same, temveč tudi iz drugih vzgojnih namenov, ki prihajajo pri vzgoji mladega človeka v poštev. Kako nam daje vsega tega? Deloma pri telovadbi, deloma pa, in to več, pri fantovskih večerih. Kar mi je že od nekdaj na Orlu najbolj ugajalo, so bili ravno fantovski večeri, večeri, na katerih se oddahneš od dnevnega dela, prideš v bratski krog in se razviješ v prisrčnost z brati ene družine. Kolikor sem mogel opazovati, so bili Orla povsod najboj veseli ravno radi teh prijetnih večerov in je tudi res, kar trdijo nekateri, da je orlovski odsek v toliko popoln, v kolikor so popolni njegovi fantovski večeri. Če so ti dobro in vsestransko pravilno vodeni, potem gre, če pa so nepravi, dolgočasni, pusti ali pa jih sploh ni — in ni jih navadno tam, kjer so bili dolgočasni! — potem je odsek žalostna kreature, in fantje, ki jim odsek ni dal tega, česar so pri njem iskali, iščejo zabave drugod.

Kakšni naj bodo pravzaprav ti večeri? Splošno bi omenil, da število posetnikov teh večerov ne igra velike vloge. Če nas je samo pet, imamo lahko

ravno tako prijeten večer, kot če bi nas bilo trideset. Saj če bodo večeri pravi, se za število ne bo treba bati, ker bo število obiskovalcev raslo samo od sebe in bratska družinica se bo večala v vedno močnejšo družino. Število torej ni glavno, važne pa so druge stvari. Dolžnost vsakega brata, ki pride na sestanek, je, da po svoji moči pripomore, da bo vse res lepo domače. Orel, ki bi se držal žalostno in mračno in bi samo čakal, da mu drugi strežejo, bodisi v tej ali oni obliki, ni Orel, ker v njem ni tistega, kar označuje našega Orla. Na naših fantovskih večerih mora biti vedno veselo razpoloženje. Čim bolj stene odmevajo smeha, tem boljše je; pametna šala, pameten smeh, pametno veselje imej vedno mesto med pametno veselimi brati, posebno takrat, ko se zbiramo, da bo vsakdo, ki nanovo vstopi, dejal: kako je prijetno, če smo bratje skupaj! Druga stvar je vprašanje, kakšen naj bo spored večera. Predvsem je treba, da je spored vsakega večera vsestransko raznolik. Razlika mika! To naj bi upoštevali vsi voditelji fantovskih večerov; pa ne samo ti, marveč tudi vsi bratje. Dolžnost voditeljeva je, da preskrbi spored vsaj v glavnih točkah, toda drugi mu morajo pomagati in tudi pred večerom svetovati: danes naj bo še to in to. Tistega, ki ima skrb za fantovske večere, moramo podpirati z nasveti, ker sam ne more in ne ve vsega. Nikdar ne smemo misliti: to naj naredi sam. In če ne bo prav, pa godrnjanja ne bo konca in kraja. Ne! Uspeh je odvisen tudi od vsakega brata.

Na sporedu bodi vedno kratko, jedrnato, poučno predavanje iz katerekoli stroke. Bratje, bodimo veseli in hvaležni, da imamo priliko izobraževati se in izpopolnjevati svoje znanje. Pomnimo, da vsakdo le toliko velja, kolikor zna. Hvaležni bodimo vsakomur, ki nas hoče kaj naučiti in tiste minute pazljivo poslušajmo predavatelja, da si kaj zapomnimo, sicer so za nas tisti trenutki dvakrat izgubljeni. Tudi tu se da napraviti precej različnosti: večkrat menjavajmo govornike. Povabimo često govornike tudi od drugod. V počitnicah vabimo v svoj krog zlasti dijake, ki nam bodo vedeli vedno kaj zanimivega povedati. Po predavanju pa naj se razvije vselej živahen in stvaren razgovor, da se pogovorimo o nejasnih stvareh. Vedno to sicer ni mogoče, največkrat pa, toda navadno nam manjka poguma, da bi povedali svoje mnenje, kar bi pa ne smelo biti. Na pogumu že precej pridobimo, če bomo tako prijateljsko med seboj občevali, da se ne bomo sramovali povedati svojega mnenja. Ni važen in potreben pogum za nastop samo sedaj za naše večere, še mnogo bolj bo važen in potreben kdaj za razgovore z nasprotniki ali tedaj, ko bomo nastopali v občinskih odborih ali drugje. Radi tega je zelo hvalevredna navada tistih odsekov, ki prirejajo na večerih tudi nekake govorniške vaje. Najprej poda voditelj večerov v nekaterih predavanjih nekaj navodil o govorniškem nastopu, potem pa nastopi kak brat s kako pesmico, ki se jo je naučil na pamet, ali z odstavkom iz »Mladosti«, kmalu pa, kdor je zmožen sestaviti kaj samostojnega, nastopi tudi s svojim predavanjem. To prinaša velike koristi in fantovski večeri so zato tista prilika, ki je drugje ni!

Govoril sem nekoč z bratom, ki mi je tožil, kako pusti so pri njih sestanki in da se jih fantje vedno manj udeležujejo. Vprašal sem ga, če na teh večerih kaj pojo. Odgovoril mi je, da nič. Seveda, potem je stvar razumljiva! Če velja, da tam postoj, kjer pojo, potem fantje odhajajo iz odseka, ker petja ni. Pred, po in med večerom pojmo orlovske in druge pesmi. Ne preveč skupaj, ker se moramo zavedati, da je še drug spored, pač pa često. Tudi tu bodi velika raznovrstnost: včasih po eden, drugič dva, tretjič vsi itd. To naj bo tudi vaja za »na vas«, da tudi tam vpeljemo lepo petje namesto kričanja!

Gotovo naj tudi nikdar ne izostane poročilo o tem, kar se je zgodilo novega pri orlovski organizaciji! Dalje naj se razpravlja kaka važna zadeva, ki se je zgodila v kraju v preteklih dneh, ali pa se šele bo, ker Orli morajo



v vseh važnejših stvareh nastopati skupno in enotno, zato se pa morajo prej o zadevi pogovoriti. Včasih je dobro, da se vrši kak praktičen pouk, posebno o vodstvu društva.

O vseh teh stvareh so tu kratke misli, a je prav, da jih imamo skupaj. Če se oprimemo načela, da raznolikost daje zanimivost, potem je zasijala našim fantovskim sestankom, za katere smo Orlu lahko iz srca hvaležni, nova doba. Poživite fantovske odseke in poživili ste odsek!

## Stalna orlovska razstava.

Orlovstvo je danes izven prve dobe svojega razvoja, otroška doba je za nami. Ne delamo več poizkusov, vse naše delo se naslanja na jasno spoznanje ciljev in potov. Zato mora biti tudi naše nadaljno delo v tesni zvezi s preteklostjo — koreniniti mora v njej.

Za spoznavanje preteklosti in za ohranjevanje stika z njo skrbe v raznih organizacijah, ki imajo za seboj kaj zgodovine, med raznimi sredstvi na prvem mestu takozvane razstave. Zato je tudi naša organizacija že dalj časa gojila misel in željo, zbrati vse predmete, ki imajo kakorkoli zvezo z njeno zgodovino in te predmete spraviti v razstavo, ki naj bi bila stalna, živa in vsakomur vidna priča bitja in žitja slovenskih Orlov.

O. P. je zato na Podzveznem svetu dne 19. aprila t. l. sprejela predlog, da se vsi odseki pozovejo, naj vestno in marljivo zbirajo vse, kar priča o orlovski preteklosti, naj vse to varno hranijo, duplikate pa pošiljajo O. P. za stalno razstavo. V poštev pridejo vsi predmeti, ki so bili v letošnji 3. številki »Mladosti« na str. 53 naštetih v pozivu za razstavo III. slov. orl. tabora v Ljubljani.

Odseki, da se ta razstava čimprej otvori — marljivo na delo! Vsa tozadевна vprašanja in dopise naslavlajte na O. P.

## Protekcija.

Otokar Janez.

Pravijo, da dandanes brez protekcije nikamor ne prideš. Služba, kruh, podpora, odlikovanje — vse je baje zgolj sad protekcije. V starih knjigah se pa drugače bere. Ali naj prepisem iz ene take nekaj o protekcijah v nekdanjih dneh?

Trgovec je iskal vajenca ali kaj. Razglasil je v svet in kot bi mignil jih je priteklo petdeset. Devetinštirideset se jih je vrnilo s kislimi obrazi, petdeseti je ostal in z veseljem ugriznil v trgovčev beli kruh.

»Kdo ti je tega fanta tako priporočil,« je vprašal drugi dan trgovca njegov prijatelj. »Zdi se mi, da je od čisto neznanih ljudi.«

»Motiš se,« je dejal trgovec, »brez protekcije pri meni ne gre in ta fant je prinesel celo vrsto priporočilnih pisem s seboj.«

»Aa?«

»Resnično, le poslušaj. Zunaj pred vrati si je čedno osnažil čevlje in ko je vstopil, je tiho zaprl vrata za seboj. To je prvo priporočilo in pravi: fant je vaje snage in reda.«

S klobukom v roki je pozorno stal pred menoj, mi gledal v oči, odgovarjal spoštljivo in se ni ogibal besedice »prosim«. Drugo priporočilo, ki pove: fant pozna pravila o lepem vedenju.

Posadil sem ga na stol in poklical v sobo starega poslovodjo, ki nekoliko šepa. Precej je fant vstal in ponudil sedež novодоšlemu. Tretje priporočilo pravi: fant je obziren in blagega srca.

Poslovodjo sem odslovil, pobrskal sem po mizi in namenoma potisnil knjigo na rob, da se je prevalila na tla. Takoj je dečko poskočil in mi jo pobral. Četrto priporočilo: fant ve, kaj je spodobno.

Vprašal sem služkinjo, kako se je vedel v predsobi. Dejala je, da je bil zelo vljuden in je mirno čakal, da so drugi opravili. Nič se ni drenjal proti mojim vratom. Peto priporočilo: fant zna biti skromen.



Orlovski odsek na Brdu pri Moravčah, ob birmovanju 18. aprila 1925.

Med razgovorom sem opazil, da mu je obleka sicer preprosta, toda skrbno okrtačena, in lase je imel čedno počesane. Umit je bil tudi v ušesih in po vratu, zobje so se mu belili kakor sneg. Šesto priporočilo: vode se ne boji, prahu in umazanosti pa zelo.

Dal sem mu pero, da se je podpisal, in mimogrede sem opazil, da nimajo nohti na njegovih prstih nič tistih ostudnih črnih robov, ki jih pri mladem človeku tako težko vidim.

Šest priporočilnih pisem mi je bilo dovolj, nadaljnjih nisem odpiral in fant je bil sprejet.«

Ali bi danes taka protekcija ne veljala več? Pa jo morda malo kdo ima — —

## Koleričen temperament.

Otokar Janez.

Čas je, da se lotimo opisovanja posameznih temperamentov. Dolgo sem premišljeval, naj li začnem s kolerikom ali sangvinikom. Imelo me je, da bi se najprej lotil sangvinika, ker vem, da br. Matic že težko čaka na tisti opis, ki bo zanj verno ogledalo. Pa me je nekaj drugega pridobilo zase. Pomislil sem namreč, da je iz tiste vreče, v gozdu najprej skočil kolerik — hoče torej imeti prednost — pustimo mu jo!

Saj je sploh ena, najbolj značilnih posebnosti kolerikovih, da ga najdemo večinoma povsod »v ospredju«. Dostikrat se je v tisto ospredje sam vsilil, pogosto ga pa tudi drugi postavijo. Je kakor rojen za to, da se uveljavi, pokaže in izkaže. Močno voljo ima in tej volji se mora vse ukloniti. Kar se noče pod njo upogniti, se mora pač zlomiti. Odpora in upora kolerik ne trpi. Človek tega temperamenta ni lipa, ampak hrast, ni iz mavea, ampak iz granita. Srca pri njem ni veliko, vsaj v rokah ga nikoli ne nosi. Njegova volja je železna, živci ko žice. Kar je rekel, je rečeno in mora biti storjeno. Pogumen je do predrznosti. Nobene ovire ne pozna. Več ko je težav, bolj mu raste pogum. Česar se loti, prime z železno roko. Ni mož besedi, temveč mož dejanj. Govori sploh malo, a kar govori, to je rečeno, to je pribito kot s kroparskimi žebli.\*

Kolerik torej hoče biti gospod, hoče imeti oblast ali vsaj prvo in zadnjo besedo. Iz tega temperamenta rastejo možje, ki to ime zaslužijo, možje, ki so veliki — če ne v dobrem, pa v slabem. Že hoja in sploh vse vedenje razodeva oblastno naravo. Ponižnost ni dota kolerikova. Prijazen sicer zna biti, toda že na kak način pokaže, da je njegova prijaznost bolj izkazana milost nego izliv pristno dobrohotnega srca.

Častihlepnost je njegova druga narava. Zato hrepeni po činih, ki mu prinesejo čast. Strahu ne pozna, če ga pa strah kedaj vendar proti pričakovanju napade, ga ohrani zase. Nihče še ni videl, da bi se pristnemu koleriku hlačke tresle, čeprav mu je morda srce bilo kot boben.

Samota ga ne veseli. Kaj bi tudi hotel na samem, ko se v njej ne more udeleževati? Družbo ljubi, pa ne morda zato, da bi jo zabaval in ona njega, temveč zato, da jo vodi in komandira. Zaveda se, da ima to moč v sebi, in je tudi res. Zato je kolerik rojen organizator. Če pride v nov kraj in najde društvo, ki je količkaj njegovemu prepričanju prikrojeno, bo gotovo takoj pristopil. Toda motite se, če mislite, da bo ostal med zadnjimi člani. O ne! S kritičnim očesom bo pri prvem in drugem sestanku opazoval delo društva, na tretjem bo že govoril, na četrtega bo prišel s predlogi, na petem bo povedal, da je to in to že izvršeno — itd. Prišel bo občni zbor in brez dvojbe bo sédel naš kolerik po volitvah za zeleno mizo, če ne naravnost na predsedniški stolček.

Toda drugo vprašanje je, kako dolgo bo predsednik ostal. Morebiti še ene poslovne dobe ne. Utegne se namreč zgoditi, da bo s predsedniškega stolca dal članom le preveč občutiti svojo moč. Kolerik je rad brezobziren, terorist. Ni čudno, če se društveniki kmalu naveličajo tako trdo napetih vajeti. Kdo ve, če se ne bo predsedniški stolček celo že pred naslednjim občnim zborom krepko zamajal? — Ali prav tako verjetno je še nekaj. V času hude društvene krize, ko mehke roke ne vedo, kako bi prijele, se utegnejo društveniki zopet spomniti odstavljenega predsednika. Sedaj bi bil potreben, si mislijo. In res, ako ga zopet izvolijo, bo prav gotovo v kratkem spravil društveni voz zopet v prave kolesnice.

Ako pa ne najde v kraju nobene organizacije, jo kmalu sam pokliče v življenje. Kakšne vrste bo, to je seveda odvisno od raznih okolnosti. Posebno od njegovega mišljenja, prepričanja in vzgoje. Če mu ne bo prišla bolj pametna misel, bo ustanovil društvo za preganjanje mačk in draženje policajev...

Kolerik zna biti velikodušen. Če išče svet pri njem pomoči in zaščite, mu je ne bo kmalu odrekal. Pokroviteljsko se bo zavzel za slabotnejše in zadovoljen bo sam s seboj v mislih, da je ravno on opora drugih. Že pri

\* Tako je pisal o koleriku Rev. Hugo Bren v »Ave Maria koledarju« 1924. (Čikago, Amerika.) Tudi sledeča opazovanja bodo tu. pa tam po njem posneta.

dečkih je dostikrat lahko opaziti, kako so sicer na eni strani razposajeni in nagajivi, kako radi stresajo svojo jezo nad močnimi nasprotniki in jim dajo čutiti svojo pest, toda na drugi strani radi vzamejo v varstvo slabotne tovariše, če jim preti nevarnost.

Če se koleričen fant nagne na slabo stran, si ni lahko misliti večjega nepridiprava. Razume se, da je pretepač prve vrste. Pest mu je premalo, hitro mora biti pri roki nož. In zasadi ga nasprotniku v rebra, da je joj! Še huje je pa to, da se svojih napačnih dejanj redko odkrito kesa. Seveda se potemtakem tudi poboljša ne. Iz takega kolerika zraste prav kmalu trdovraten in nepoboljšljiv grešnik, ki prav pogosto gleda ječo od znotraj. Pri tem si pa še rad domišlja, da njegove nerodnosti niso bile hudobije, temveč zgolj junaštva!

Če bi hoteli prav na kratko označiti dobre in slabe strani koleričnega temperamenta, bi sestavili nekako takle seznam: svojeglaven je, prevzetan, predrzen, hoče imeti vse najbolj prav, rad kritizira druge, je uporen in težko uboga, ne zna odpuščati žalivcem, trdosrčen je napram nasprotniku; to so lastnosti, ki ga slabo priporočajo. Nasproti tem pa vidimo tudi dovolj lepih potez: kolerik je odkritosrčen, velikodušen, bistroumen, dosleden. Če zna kolerik slabe lastnosti svojega temperamenta zatirati, dobre pa gojiti, utegne zrasti iz njega vrl mož, ki bo njegovo ime še v poznih rodovih blagoslovljeno.

Možje koleričnega temperamenta so v zgodovini znani kot pionirji dobrega in slabega, kamor so se pač obrnili in svojo energijo razvili. Vsak narod ima nekaj takih mož: dobre blagoslavlja, slabe preklinja. Rimljani so imeli svojega Julija Cezarja, ki bi bil rajši v zadnji vasi za prvega nego v mogočnem Rimu za zadnjega. Irska s častjo izgovarja ime Daniela O'Conella, svojega osvoboditelja. Nemškimi katoličanom je sveto ime Windhorsta, ki se je uprl samemu železnemu Bismarcku, čeprav je bil prav neznatna osebnica. Nekoč mu je Bismarck dejal, da ga bo v žep vtaknil, ako ne miruje. Toda Windhorst mu jo je hitro zasolil. »Le, toda vedite, da boste imeli potem več v žepu nego v glavi.« O Francozih vemo, da se klanjajo spominu mogočnega Napoleona. Tudi Slovenci imamo v svoji zgodovini velike može, o katerih lahko trdimo, da so bili koleriki. Tak je bil n. pr. škof Tomaž Hren, ki je z moško voljo iztrebil med nami krivo Lutrovo vero, po Trubarju zanešeno v naše kraje. Tudi v naših časih so med nami možje, ki z neupogljivo voljo vodijo naše javno življenje. Kakšen spomin bo ostal za njimi — če blagoslavljan ali preklinjan — to bodo vedela povedati prihodnja desetletja in stoletja.

## Kakor podoba je vsak moj večer!

Skender.

*Kakor lepa, živa podoba je vsak moj večer.  
Majniške vonjave so njen okvir  
in šmarniški venci — — —*

*Med belim cvetjem  
pa rdi nedolžnosvet deklinški obraz,  
ožarjen s tajnim razodetjem — — —,  
in kakor haljica gre božja milost preko duše v večer.  
O sveta, sveta deklica Marija,  
naj bom pridno, pridno dete,  
skrito v tej prečudnogorki haljici — — —*

## Pogled na zvezdnato nebo.

Ivan Sušnik.

(Dalje.)

Sedmi izmed večjih premičnic je Uran, katerega je našel slavní zvezdoznanec Herschel l. 1781. in ugledal nekaj let pozneje še dva njegova meseca. Uran se nahaja v silni daljavi 2873 milij. km od solnca in potrebuje za svoj obtek 84 let. Njegov premer znaša 51.000 km, vsebina njegova 63 kratno naše zemlje. Uran ima polno nepravilnosti. Njegovi 4 sateliti (2 je pozneje našel Lanel) krožijo navpično na smeri njegove poti in v nasprotni smeri, kakor meseci drugih planetov, namreč od vzhoda proti zapadu. Ker vsi drugi sateliti krožijo v ploskvi ekvatorja, se je sklepalo, da leži os Uranova tudi v tej smeri, torej obseva solnce 42 let en tečaj, drugih 42 let pa drugi tečaj. Okrog l. 1884. se je v Parizu zvezdoznanec posrečilo opazovati na Uranu par ekvatorijalnih prog, iz katerih sklepajo, da je pot satelitov z Uranovim ekvatorjem nagnjena za 41°. O njegovem površju nam vsled silne oddaljenosti ni nič znanega. Ker je njegova gostost (1:37 vode) zelo nezatna in skoraj ista, kakor pri Jupitru, se sklepa, da utegne tudi površje biti njemu podobno. Zelo gosto ozračje in zelo debela njegova plast kažeta, da bo tudi Uran še v nedovršenem razbeljenem stanju, zlasti, ker se opazuje, da ima poleg solnčne odbite svetlobe, tudi še svojo lastno svetlobo.

Kakor za vse premičnice, so zvezdoznanci po večletnem opazovanju preračunali njegovo pot, razdaljo od solnca, lego njegove poti na nebu. Toda že okrog l. 1820. so opazili, da Uran zvezdoznancev noče — ubogati. Uhajač se je vedno bolj odmikal od njemu preračunane poti. To je zvezdoznanec delalo velike preglavice. Stara opazovanja se z novjšimi niso krila. Okrog l. 1840. se je Uran odmaknil že 2' 30" od njemu začrtane poti. Slavní Bessel in ž njim veliko drugih zvezdoznancev se je bavilo s tem vprašanjem in prišlo do zaključka, da mora biti onstran Urana še ena večja premičnica, ki s svojo privlačno silo vpliva na Urana in ga odmika od njegove prave poti. Na poziv vodje pariške zvezdarne Arago se je matematik Leverriér lotil težavnih računov. Posrečilo se mu je dokazati, da se onstran Urana v resnici nahaja premičnica, ki vpliva na njegovo pot. Skušal je približno preračunati oddaljenost in velikost nove zvezde in je približno označil tudi točko na nebu, kjer bi jo bilo iskati. Poleti l. 1846. je Leverrier predložil pariški akademiji svoje račune in dne 23. sept. l. 1846. so našli iskano zvezdo na določenem mestu. Novi premičnici so nadeli ime Neptun.

Neptun je zadnji do sedaj znanih planetov, ki krožijo okrog solnca. V ogromni razdalji 4502 milij. km od solnca se premika osamljen po svoji poti in potrebuje 164 let, da enkrat dovrši svojo pot okrog solnca. Njegov premer znaša po najnovjših podatkih 54.850 km, njegova vsebina je 78 krat večja od naše zemlje. Spremlja ga mesec, ki ga obide v 5 dnevih in 21 urah in kroži v nasprotni smeri. Prostemu očesu neviden se kaže v boljšem daljnogledu kot motnozelenkasta ploskev brez vsakih znakov na površju. Zato se tudi o njegovi rotaciji okrog osi, kakor pri Uranu, ničesar sigurnega ne ve. Po svojem stanju bo najbrže podoben drugim velikim premičnicam; notranjščina mu je več ali manj razbeljena, na zunaj je pa obdan z mogočno plastjo gostega ozračja.

Najdenje Neptunovo nam najlepše kaže točnost in sigurnost Newtonovih zakonov, obenem pa tudi sigurnost astronomičnih računov ter izredno izpopolnjenost astronomičnega orodja.

(Dalje.)

## To in ono.

### Telovadna in sportna poročila.

*Priobčuje Ivo Kermanner.*

**Poročilo o obnem zboru mednarodne kat. tel. zveze** (U. I. O. C. E. P.). Občni zbor mednarodne kat. tel. zveze se je letos vršil dne 8. marca v Parizu. Jugoslovansko orlovsko zvezo je zastopal br. Janez Janžekovič. Na obnem zboru so bili navzoči: predsednik zveze g. De Kerchove, tajnik g. Thibandau, francosko zvezo je zastopal njen predsednik g. Hebrard, dalje sta bila navzoča dva zastopnika italijanske zveze in po en zastopnik iz Belgije in Čehoslovaške. Luksemburška in nizozemska zveza sta se opravičili. — Predsednik je opozarjal na zboru, da je treba pozvati vse krščanske mladinsko-vzgojne organizacije, da se včlanijo v mednarodno zvezo. Na znotraj bi pa bilo nujno potrebno več zveze med posameznimi državnimi zvezami. Treba je pokazati našo internacionalo ter o njej govoriti po listih, ki so nam na razpolago, zlasti velja to za glasila posameznih zvez. Da se bolj spoznamo, bi bilo treba izmenjavati članke, tako, da bi od časa do časa vsaka zveza izvedela, kaj se godi po vseh drugih zvezah. V glasilu francoske zveze naj izide članek o vseh v mednarodni zvezi včlanjenih zvezah s slikami svojih predsednikov. — Živahna debata se je vnela glede načela ali naj se uradno sprejme le ena zveza iz vsake države, ali sploh vsaka narodna zveza. Glede tega se je sklenilo vprašati za mnenje posamezne zveze, da pride cela zadeva pred prihodnji občni zbor, ki bo to vprašanje končno rešil. — Sklenilo se je, da se z avstrijsko kat. tel. organizacijo, ki je lansko leto prosila za sprejem, stopi ponovno v stik. Nato so sledila poročila drugih funkcionarjev in posameznih zvez. Iz teh poročil je razvidno, da jako žilavo delujejo. Čehoslovaški Orel šteje okoli 150.000 članov ter je v stiku z jugoslovansko orlovsko zvezo ter s kat. telovadci v Švici in Nemčiji. Italijanski zastopnik je poročal, da so se v prošlem letu izvršile važne reorganizacije. Zastopniki zveze so bili sprejeti v avdienci pri sv. očetu in organizacija je sprejela laskavo pismo od kardinala Gasparrija. Zastopnik francoske zveze je poročal, da šteje njihova organizacija nad 300.000 članov. Gobjo razen telovadbe tudi sport vsake vrste. Francoski telovadci so priredili v preteklem letu 33 tekem. Pri prireditvi v Nancy-ju je nastopilo 10.000 telovadcev. Nova vlada je skušala od začetka organizacijo ignorirati, a se je njenim voditeljem posrečilo, da so ji z odločnim nastopom pridobili mesto, ki ji gre, in ima sedaj prvo besedo pri vseh vprašanjih, ki tičejo telesno vzgojo naroda. — Glede

načina mednarodnih tekem so se napravile važne spremembe. Za spremembo dosedanjega načina sta bila 2 predloga, in sicer naše in belgijske zveze. Dosedanji tekmovalni red za mednarodne tekme je namreč dopuščal, da se je smela vsaka zveza udeležiti z večimi vrstami. Ta nedostatek se je pri tem obnem zboru odpravil na ta način, da se sme bodočih mednarodnih tekem udeležiti vsaka narodna (državna) zveza z eno vrsto 8 telovadcev (+ 4 nadomestniki). Vaje za mednarodno tekmo sestavi tista zveza, pri kateri se tekma vrši, dokler se pri mednarodni zvezi ne osnuje mednarodni tehnični odbor, kamor naj bi poslane vse države svoje tehnične zastopnike. Prihodnja mednarodna tekma se vrši v Rimu v mesecu septembru l. 1926. Ta tekma bo obsegala: Proste vaje (obvezne in poljubne), vaje na orodju (obvezne in poljubne) ter skok v daljavo. Italijanska delegata sta se izjavila, da se obvezne vaje v najkrajšem času izdelajo in objavijo. — Sprejet je bil tudi predlog zveze, naj se nabavi prapor mednarodne kat. tel. zveze, za katerega je predložil tudi izdelan načrt. Prapor bo obrobjen s papeškimi barvami in bo imel jeruzalemski križ v sredini. Stroške za nabavo prapora naj bi nosile vse včlanjene zveze.

### Nove knjige.

*Poroča urednik.*

**Mali lord**, roman, angleško napisala F. H. Burnett, poslovenil K. Pribil. Založila Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. Stane broš. 24 Din, v platnu 36 Din. — Če izide pri našem maloštevilnem narodu kaka knjiga v novi izdaji, tedaj vemo vsi, da je izšla vnovič iz potrebe, ker je bila v prvem izdanju pač dobrodošla mnogoterim. Tudi s to knjigo je tako. Prvi prevod je bil takoj razprodan, vsled povpraševanja po knjigi je bilo treba nove izdaje. In nič čudnega! Res je namreč, kar pravi prevajavec v uvodu, da človek le nerad odlaga knjigo, ki je pisana v tako prikljivem tonu, da bi jo prebiral venomer. Vso povest preveva neka mila, nenavadno ugodna čustvenost, da se človek mestoma ne more ubraniti solz. Vsak, ki jo prečita, jo odlaga s tihim sklepom v srcu, posnemati mladega junaka prekrasne povesti. — Mi jo priporočamo vsakomur; pripravna je za male in velike brave, knjižnice naj si jo gotovo nabavijo. Knjiga zasluži, da najde pot v naše hiše.

**Silvin Kranjec: Pregled zgodovine Srbov Hrvatov in Slovencev**. Cena broš. 18 Din, v platnu 24 Din. Založila Jugoslov. knjigarna. — Knjiga podaja na kratko in pregledno vso jugoslovansko zgodovino ter

poleg političnega razvoja tudi najvažnejša kulturno-zgodovinska dejstva. Navaja tudi najvažnejše dogodke po ujedinenju. Knjiga bo izborno služila predavatelju, bo pa dobrodošla tudi vsakomur, ki bi se rad vsaj v glavnem seznanil z našo zgodovino. Priporočamo.

## UREDNIKOV RADIO.

**J. R. Šoštanj.** — Vi morate pa naš list zelo radi imeti, da tako pridno dopisujete na uredništvo. Nedavno ste nam poslali kar 7 svojih izvernih pesmic z nič manj kot 36 kriticami in 134 vrsticami. »Pojetje« o cvetni nedelji, o veliki noči in o majniku. In kako lepo! Kakor pred ne vem koliko leti, ko so izšli prvi molitveniki in prve pesmarice v slovenskem jeziku. Da s časom živite (»Cvetoči maj«), Vam ne bo nihče odrekal, a Vaša slovnica je vsaj za 50 let prestara. Škoda, da Vas ni dobil v roke g. urednik Krivogled pri »Mladiki«, ta bi Vam že svoje povedal. Mi Vam povemo samo to, da roma vseh Vaših 134 vrstic, ravno ko to pišemo, — v koš. In pa to, da nikar ne pošljite več! — V dopisu, s katerim pošiljate rešitev ugank v 3. številki, se pritožujete, zakaj ne objavljamo rešilcev, ki so vsaj polovico ugank rešili. Vi ste jih od štirih rešili res polovico, a rešitve polovice nismo objavili, ker objavljamo danes rešitev 3. uganke, za katero Vam je bilo menda »namenjeno«, da pride v list. Človeka, ki so ga drugi spoznali za ribiča, ste Vi prepoznali za »govedo, ki z repom odbija od sebe muhe in brenclje, ki pa se zato ne zmenijo, temveč sedajo na žival in jo pikajo.« — Potem se pritožujete, da še nismo objavili zdravstvenega članka, dasi smo ga objubili že za februarško ali marčno številko. Žal, da ga res še nismo. Kaj je vzrok temu, je težko na tem mestu razpravljati. Povemo le to, da je eden od vzrokov ta, da nam še za to tvarino, ki je določena po načrtu za letošnji letnik, primanjkuje prostora. List smo skrčili, kajne. In Vi pravite, da mnogim to ni všeč. Vedite, da tudi nam ni in to Vam bodi v tolažbo. Morda se kdaj tudi za to »vremce spremenijo«. — Bog živi!

**Cravate (?) Ljubljana.** — Pravzaprav je odveč odgovarjati, že zaradi imena, ki je tako silno — prismojeno. Hočete kritike o poslanih štirih pesmih? Povem, da niso toliko vredne, da bi objavil glavne napake, kakor v pismu želite. Menda ste na uredništvo pisali za šalo. Vse je šlo v koš.

**P. V. Ljubljana.** — Vi pravite v eni izmed štirih poslanih pesmi, da »padate skozi megleno soparo (!) v neskončnost« in da se »lovite za slamo spuljivo« (!). Iz sra rad bi Vam pomagal, ko bi Vam mogel. Pa menda tega ne želite. Vi želite, da objavim Vaše pesmi. Povem, da teh ne morem. Če pošljete boljših, objavim. In ni izključeno, da do tega pride. Vadite se in učite se in slovnico studirajte! Morda bo —.

**Stefan T. Ljubljana.** — Vaša slika »Poslednji trenutki Petra Grebena« je lepa šolska naloga, ki bi zanjo dobili morda celo prav dober red. Ali ste brali Cankarjevo »V samotni«? Če kaj takega napišete, pri- neše prav gotovo »Mladost«. Tega pa ne bo, predvsem, ker je v sliki preveč obrabljjen motiv. Kaj hočete z neko »izkušenostjo«? Ni mogoče razumeti. Priznati je pa treba, da jezik ni slab. Tudi ste zelo katoliški. Zato še kaj napišite in pošljite!

**Orlem v Središču ob Dravi.** Pravite, da ste »Mladosti« zelo veseli, dasi Vam po obliki ni tako všeč, kot zadnji letniki. Kar se tiče vsebine pa pravite, da Vam ugaja, le pripominjate, da bo treba gledati, da nas Orlice z »Vigredjo« ne prekosijo. — Ovoj lista Vam torej ni všeč. Drugi pa pravijo, da je prav lep. Kdo ima prav? Za vsebino se uredništvo trudi, da bi ugajala. Če bi bile finančne prilike ugodnejše, bi še bolj postregli, tako so nam pa stavljene meje. V splošnem pa list ugaja, od vsepovsod dobiva uredništvo priznanja. Kar tiče »Vigredic«, je pa stvar ta: Urednik »Vigredic« je v januarju pisal uredniku »Mladosti« doslovno to-le: »Mladost« je prav izvrstna. »Vigred« bo moral a kar gledati, da je ne bo »Mladost« predaleč za seboj pustila! — Torej popolnoma obrnjeno mnenje! — Sicer pa — čemu od tem razpravljati? Kar skušajmo se raje! Pa naj bo tekma za — prvenstvo!

**Dopisnikom.** V tej številki so morali izostati nekateri že stavljani (tiskani) dopisi. Uredništvo zelo veseli, da prihaja zadnje čase vedno več dopisov. Toda zelo lepo prosi, naj bi dopisniki predvsem na to gledali, da dopisi ne bodo cele kilometre dolgi, sicer je radi omejenosti prostora nujno treba sestavke okrajšavati. In kako je to prijetno delo, ve tisti, ki izkuša. Predvsem nikar ne poročajte o različnih zarokah in porokah članov in članic. To so stvari, ki spadajo v dnevnik in tednik, naš list za to nima prostora. Prosimo točnega upoštevanja.

**Ugankarjem in reševalcem ugank.** Vse ugankarske sestavke pošiljajte na urednika ugank g. Butkoviča v Zgonik, in ne na uredništvo »Mladosti« v Ljubljano. Naslov je v vsaki številki lista na zadnji strani. (Zeleti je, da ste bolj pridni. G. urednik pravi, da ste leni.) — Reševalce ugank pa opozarjamo, da je treba pošiljati rešitve v zaprtem pismu, in ne na dopisnici ali kakorkoli drugače. Ti rešilci pri žrebanju ne pridejo v poštev in se tudi njihova imena ne objavijo. Prav tako je s tistimi, ki pošiljajo rešitve ugank v pismih z večimi podpisi. Odslej se bo v takih pismih upoštevalo samo prvo ime. Kdor torej hoče priti pri žrebanju v poštev, naj se le potruži, da sam reši uganke in njih rešitev sam in v zaprtem pismu pošlje na uredništvo v Ljubljano, Ljudski dom, in ne na upravništvo, ki nima z ugankami nič opravka.

## Iz kraja v kraj.

St. Rupert.

Gorenji Logatec.

Pri zadnjem organizatoričnem tečaju za okrožne odbornike v Ljubljani sem imel priliko prepričati se od raznih bratov-tečajnikov, kaj so jim koristili za zasebno življenje organizatorični tečaji, oziroma sploh vse delo po smernicah in navodilih orlovske centrale.

Naj navedem še jaz dejstva iz domačega odseka in iz svojega oziroma življenja drugih bratov. Naš odsek je bil ustanovljen med prvimi na Dolenjskem (1908). Kot majhen deček sem z občudovanjem gledal četo postavnih fantov pri javnih nastopih in moja iskrena želja je bila ves čas, pridružiti se enkrat tej četi. Izpolnila se mi je želja. Postal sem Orlič s kratkimi hlačami in pozneje po vojni pravi Orel. Kakor meni, se je zgodilo enako mnogim drugim mojim tovarišem in sovrstnikom. Imeli smo vzorne voditelje, ki so nas vztrajno in modro vzgajali za življenje. Prišel sem v odsekovni odbor, kjer sem si prisvojil osnovne pojme poslovanja, nakar me je predsednik privzel kot pomožno moč k domači posojilnici. Leta 1920. (ali 1921.) je bil izdan poziv na prvi organizat. tečaj v Ljubljani v šentpeterski prosveti. Vodilo so tečaj možje, ki še danes delujejo pri Orlu. Udeležil sem se tečaja in prišel domov z mnogimi izkušnjami, zlasti kako naj se vodi odsek in po njem druga društva oziroma ustanove. Potem se je naše delo doma poživilo in speljalo v pravi tir. Bratje so se polagoma navadili pravilnega poslovanja. Minilo je leto, dve in danes nastopajo ti fantje kot predavatelji ter je skoro slednji zmožen za predsednika ali tajnika in odredbe centrale nam niso težke. L. 1922. je manjkalo tajnika pri naši občini, prevzel sem jaz ta posel, ki v današnjih časih ni najlažji. Pogledimo za drugimi brati. Eden je načelnik nabavne zadruge, drugi so v občinskem in drugih gospodarskih odborih. Nepobitno je, da bi vsega tega brez orlovske vzgoje danes ne bilo. Naši možakarji so gledali nekaj časa Orle in orlovsko delo z omalovaževanjem. Ko pa so videli zares lepe uspehe orlovske vzgoje, radi pošiljajo svoje sinove v orlovske vrste. Vidijo jih zlasti v občinskem odboru, kako pravilno in stvarno nastopajo, ko gre medtem drugim tako trda. — Bratje! Morda je tudi pri Vas tako. Če ni, prirečajte okrožne organizatorične tečaje ter delajte vztrajno in vestno po navodilih naše centrale v Ljubljani. Vzgojili se boste ne samo v dobre značaje, temveč boste postali tudi vzorni gospodarji in vodje, želi boste zahvalo in priznanje mladine in vseh pametnih mož, če ne trenutno pa vsaj takrat, ko bodo videli uspehe Vašega dela. — Bog živi!

Makso Kurent.

Prvič po svetovni vojni se oglašamo v »Mladosti«. Naš odsek je spal spanje pravičnega od početka vojne do lanske jeseni. Ko smo pa videli, kako se vedno bolj širi orlovska misel, začeli smo tudi pri nas. V začetku je šlo bolj počasi, prišel pa je od vojakov br. Remigij Jerman, videl našo dobro voljo, prevzel načelstvo in odsek je vzcvetel, da je veselje. 1. februarja t. l. smo priredili igro »Repoštev« in nekaj deklamacij, kar je prav dobro uspelo. 19. marca pa smo se usmellili do prve telovadne akademije; z bojaznijo smo zrli na ta dan, pa hvala Bogu, prazen je bil ta strah, naš nastop je nas same presenetil. Z lepim pozdravnim govorom je naš g. župnik Supin otvoril akademijo in v tem govoru orisal globoko vero in pokorščino sv. Jožefa, kateri čednosti bodita tudi podlaga vsemu našem delu. Zapeli smo orlovsko himno in nato se je pričela telovadba nižjega in višjega naraščaja ter članov. Izvajali smo vaje za l. 1924. in 1925. ter brnske vaje, vaje s puškami, skupinske vaje, dviganje 42 kilogramov težke krogle ter končali s skupino in živo sliko. — Vmes je naraščajnik br. S. Sajovic deklamiral: »Pot Orličev«, član br. V. Rupnika pa »Krik starega Orlac. Vaje je spremljal na harmoniji 14letni naraščajnik br. L. Semerl. Delo smo izvršili sami, le pri skupinskih vajah nam je pomagal br. načelnik iz Sp. Logatca. Res ni šlo vse tako natančno po predpisih — saj telovadimo komaj dobro 3 mesece — toda vendar smo morali že nekaj narediti, če so se o našem nastopu pohvalno izrazili celo Sokoli, ki so bili navzoči. Sedaj se pripravljamo za letošnji okrožno prireditev, ki bo pri nas v juniju. Bog živi!

Dobrnice.

Gotovo mislijo mnogi bratje, da je Dobrnice res zanič, da je po dolgem delovanju zadremal. Pa ni tako, še delamo! Ne boste nas prišli še kropiti! Naj opišem malo naše delo v pretečenem letu. V mesecu maju smo se udeležili okrožnih tehničnih tekem, pri katerih smo odnesli tri diplome. Tako da lahko zremo že na sedem diplom, ki smo si jih priborili v teku treh let. Potem smo nastopili ob času birme, udeležili smo se v obilnem številu okrožne prireditve v Višnji gori. In 8. decembra smo imeli akademijo, ki je prav dobro uspela. Nastopili so člani in naraščaj, izvajale so se letošnje vaje in štiri poljubne, ki so jih člani sami sestavili. Članov imamo okrog dvajset, samo to nas žalosti, ko nas vedno zapusti kak delaven član. Pred letom nas je zapustil dolgoletni načelnik br. Janko Barle. Preselil se je tudi naš predobri kaplan, g. Ivan Raztresen. Pred



kratkim pa smo na krivičen način izgubili g. učitelja Borisa Grada. Težka izguba za nas in za vsa faro! Bil je učitelj ne samo otrok, temveč tudi nas, bil je Orel z dušo in s telesom. Ko se je poslavljaj od nas, nam je zaklical: Izpolnjujte načela, delajte do končne zmage, tudi jaz bom, četudi me za to preganjajo. Bog živi! — Franc Smolič.

#### Pozdravi Orlov-vojakov.

Pozdrave pošiljajo bratom Orlom nastopni vojniki iz sledečih krajev: Zagreb: Avijatičarji: Franc Junkar, Ljubljana; Ivan Kregar, St. Vid nad Ljubljano; Ivan Pogačnik, Dobrava pri Kropi; Matevž Križaj, Godešič pri Loki. — Slov. Bistrica: Remontski depô: Franc Novak, Dol. Logatec; Karel Piškur, Škofja Loka; Franc Prudič, Rakek; Franc Trebar, Sv. Jošt nad Kranjem; Ivan Maren, Komenda; Josip Lunder, Vel. Lašče; Ivan Podpečan, Velenje; Martin Orožen in Franc Lukar, Kamnik; Franc Jeraj, Vrhnika; Ivan Smrtnik, Horjul; Josip Vrhovnik, Teharje. — Sarajevo: 10. pešpolk: Franc Košir, Smlednik; Jože Beton, Predoslje; Andrej Kuhar, Zadraga; Alojzij Zupan, Duplje; Jože, Franc in Janko Perko, Snižno; Andrej Mali, Goriče; Anton Pogačnik. — Belgrad: Avto-odd. dun. div. obl.: Edvard Komorn, Sv. Benedikt v Slov. goricah.

#### Sv. Helena.

Z navdušenjem je bila prešinjena svetohelenska mladina, ko je bil na inicijativo našega, hvala Bogu še tudi danes čvrstega župnika, g. svetnika Janeza Rihtaršiča leta 1910. ustanovljen odsek. V 24 tih že zgodaj nabavljenih krojih je nastopal pri cerkvenih slovesnostih, domačih in bližnjih javnih prireditvah, udeležil se z nekaj člani l. 1912. evharističnega kongresa na Dunaju in polnoštevilno sodeloval l. 1913. pri IV. kat. shodu v Ljubljani. Pod spretnim vodstvom ustanovnega načelnika br. Fr. Janeža je odsek tudi tehnično lepo napredoval ter so posamezniki jako hitro pokazali izredne telovadske zmožnosti. Ravno se je v živahni trenjaži pripravljala orodna tekmovalna vrsta za podzvezine tekme, ki bi se imele vršiti l. 1914. v Gorici, ko nas je presenetila kruta vest, da je izbruhnila vojna. Uničeni so bili naši načrti. Poslavljali so se fantje, žalibog — tudi vrnili se niso vsi, dvanaest jih počiva v tujih tleh. Bridka je bila ta izguba prizadetim družinam, težka pa tudi za naš odsek. Čakali smo, dolgo smo čakali in razmišljali, ali naj zopet začnemo. Šele l. 1922. smo se spomnili besed dr. Krekovič, ki je rekel: »Začeti je treba, to je vsa skrivnost. Začeli smo s skromnim številom in s šibkimi močmi, toda v trdni veri, da naš trud ne bo zaman. Že l. 1923. smo priredili prvi poveljni javni telovadni nastop. Kakor prvi se je tudi naslednji v l. 1924. prav dobro obnesel. Obakrat smo nastopali prav uspešno z lastnimi močmi ter želi od javnosti odkritega priznanja. Zadnja prire-

ditev je bila telovadna akademija, ki se je vršila 6. januarja t. l. v društvenem domu. Slavnostno okrašena dvorana, razstava slik, naših listov in knjig organizatorične in tehnične vsebine, globoko zasnovan govor, učinkujoče prednašane deklamacije, vrste učinkovitih telovadnih točk, med katerimi so bile 4 jako posrečene sestave domačega vaditeljskega zbora, je izzvalo med občinstvom živahnega priznanja in odobravanja. Pa tudi naš naraščaj, ki je bil ustanovljen l. 1922., se je na vseh prireditvah jako strumno odrezal. Posebno učinkovite so bile pri polnem javnem nastopu vaje v trojicah in pri akademiji spretnostne vaje. Ker se bliža naša 15letnica, ki je določena za 7. junija, je jasno, da se žilavo pripravljamo. Obširen spored bo obsegal tudi točke lastnih sestav. K proslavi povabimo tudi ostale odseke v okrožju, da dostojno proslavimo 15letnico dela, žrtev in uspehov, ter da z novim navdušenjem pohitimo na pot k še lepšim in še veličastnejšim jubilejem. — Bog živi!

#### Velike Lašče.

Dne 15. marca t. l. smo priredili telovadno akademijo z 20 točkami. Nastopili so člani, članice in obojni naraščaj. Akademijo je otvoril br. predsednik, ki je v pozdravnem govoru dokazoval, kako velikega pomena je orlovska organizacija. Dobro izpeljan je bil tudi govor predsednice Orlic, ki nam je v jedrnatih besedah predočila potrebo orliške organizacije za naša dekleta. Nato so sledile telovadne točke, ki so bile na splošno precej povoljno izvedene. Posebno dobro so izvajali člani boksne in skupinske vaje ter orodno telovadbo. Nad vse krasen pa je bil pogled na male gojenke, ki so izvajale kosovo gostijo. Z lepo zaključno skupino, pri kateri je cela orlovska družina zapela orlovsko himno, se je akademija zaključila.

V verskem oziru smo zadostili svoji orlovski dolžnosti s tem, da smo se korporativno udeležili duhovnih vaj, ki so se vršile od 22. do 25. marca. Vodil jih je g. p. Bernard Ambrožič, ki je imel lepe govore o čednostnem krščanskem življenju. Želim, da bi si vsi Orli vzeli k srcu vse dobre nauke, ki so jih slišali od dragega nam brata Nardžiča, in jih tudi ohranili. — Bog živi! — I. P.

#### Sv. Križ pri Ljutomeru.

Ni še pretekla doba enega leta odkar je bil blagoslovljen naš prapor, že si je dne 2. marca t. l. nadel črno tančico in se sklonil nad svežo gomilo našega skoraj najmlajšega brata Konrada Senčarja. Bil je eden izmed najbolj navdušenih članov višjega naraščaja, a nemila smrt ga je naglo pobrala, padel je na poti v šolo tako nesrečno, da je na mestu izkravavel in umrl. Kako je bil priljubljen, je pričala množica ljudstva na njegovem pogrebu, katerega smo se udeležili v kroju skupno z naraščajem.

A. Brumen.

## Za šalo in zares.

### Uganke naših Orlov.

Urednik: Peter Bulkovič-Domen,  
Zgonik, p. Prosek (Italija).

#### 1. Skrit pregovor.

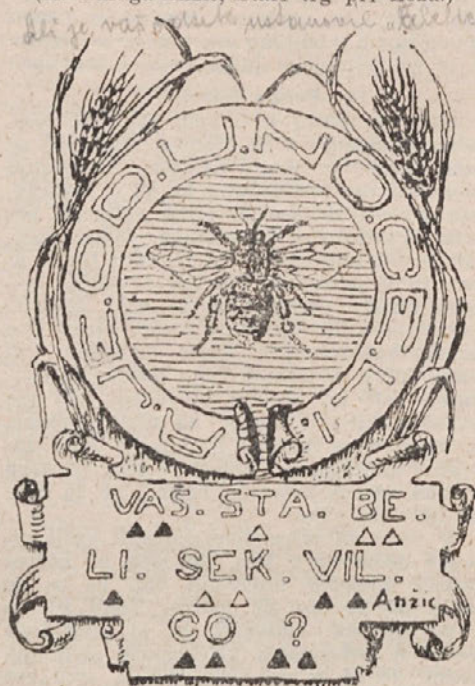
(Boris Rihteršič, Celje.)

Zi • • • sar Ko • • • t kr • • •  
Tr • • ar br • • a v • • ec o • • e  
r • • a v • • e Z • • reb p • • st

Namesto pik vstavi črke slovenskega pregovora tako, da dobiš same samostalnike.

#### 2. Poizvedujoča čebelica.

(A. Baraga-Anžič; Stari trg pri Ložu.)



#### 3. Enačba.

(Ustran, Selca n. Škofjo Loko.)

$$(a-b) + (c-d) + (e-f) + (g-h) = x$$

Črke pomenijo: a. pripadnik naroda, b. jezero v Turčiji, c. doslužen vojak, d. kraško

vino, e. kralj iz svetovne vojne, f. posebnost pri Kitajcu, g. mesto na Grškem, h. žensko ime.

#### 4. Tombolska karta.

(Tone, Sv. Jurij ob Ščavnici.)

Št. 12. Tiskarna Panonija v Gor. Radg.

3	A	22	Š	41	O	67	J	90
I	18	30	35	K	58	N	77	V
9	P	R	38	46	60	R	80	E

Kaj lahko dobiš s to karto?

Rešitev ugank je poslati v zaprtem pismu do 1. junija na uredništvo »Mladosti«, Ljubljana, Ljudski dom. Dva izžrebana rešilca vseh ugank dobita po en izvod knjige: Fr. Zabret, Orlovstvo.

#### Rešitev ugank v 4. številki.

1. Besedna uganka: »Društvena nabavna zadruga«. — 2. Zanka iz računstva: Enota ima tri tretjine, torej je poldruga tretjina od 100 ravno polovica, t. j. 50. — 3. Križ: »Krist je vstal.« — 4. Skrivalica »Ptički«: »Ptičke, jaz prašam vas: ali bo skoraj zelena pomlad?«.

Vse uganke so prav rešili: J. Kladenšek, E. Gradišnik, I. Erjavec, J. Kavčič, J. Macele, J. Pokorn, A. Ronko, V. Zaletel, F. Brenk, P. Gaspari, J. Milič, S. Strukelj, I. Poljšak, S. Trampuš, J. Mecilovšek, L. Marinšek, F. Šipic, B. Tomaževič, K. Zagar, S. Pavlič, I. Šavora, R. Hrovatin, Julij in Joško Kessler, T. Korošak, L. Domanjko, E. Kmecl, J. Krajnc, F. Modrinjak, Z. Kotnik, H. Čamer-nik, F. Horvat, F. Bohanec, Z. Štangl, K. Korban, J. Bahor, S. Jeglič in L. Kotnik.

Izžrebana sta bila: B. Tomaževič, št. Vid nad Ljubljano, in Joško Krajnc, Sv. Tomaž pri Ormožu.

Vsebinska 5. štev. Prosveti in omiki: A. Napret: Velik prijatelj mladine. — Dr. I. Pregelj: Lilija mogota. V. Pribežališče grešnikov. — Škender: Mariji. — Br. Vilko: Fantovski večeri. — Stalna orlovska razstava. — Otokar J.: Protekcija. — Otokar J.: Koleričen temperament. — Škender: Kakor podoba je vsak moj večer! — Ivan Sušnik: Pogled na zvezdnato nebo. — Toin ono: Telovadna in sportna poročila. — Nove knjige. — Urednikov radio. — Iz kraja v kraj. — Za šalo in zares. — Slika: Orlovski odsek na Brdu pri Moravčah.

## Pletilni stroji

Veliko kupcev obžaluje neprevidni nakup pletilnih strojev od nezanesljivih oseb ali tvrdk. Ako hočete imeti res zanesljiv in najmodernejši stroj, in če treba tudi pouk, se obrnite na samozastopstvo

**Ivan Kos** v LJUBLJANI, Židovska ulica 5 ki nudi le prvovrstne pletilne stroje obče priznanih najboljših in najstarejših tovarn, z jamstvom za stroj in vsakršno popravilo po najnižjih tovarniških cenah.

## Lične ilustracije in jasni klišeji

dajo reklamni šele pravo lice!

**Jugoslovanska tiskarna**  
Ljubljana, Kopitarjeva ulica 6

Klišarna Litografija Kameno-  
in offset-tisk - Rotacija - Stereotipija - Knjigo- in umetniški tisk

## TEODOR KORN

Ljubljana, Poljanska cesta 8

se priporoča cenjenemu občinstvu  
za izvrševanje vsakovrstnih

**kleparskih in vodovodnih instalacijskih del ter za pokrivanje streh.**

Vsa stavbna in kleparska dela v priznano solidni izvršitvi. Proračuni brezplačno in poštne prosto. Popravila točno in po najnižji ceni.

Podružnica v TRSTU, Via Miramare 65,  
ki jo vodi poslovodja g. Franjo Jenko.

## Naša domača Kolinska cikorija

je izborna in izdatna.

Zelo priporočamo!

Salda-konti, štrance,  
blagajniške knjige,  
= amerik. žurnale =  
odjemalne knjižice

itd. — nudi p. n. trgovinam po izredno ugodnih cenah

knjigoveznica K.T.D.  
v Ljubljani, Kopit. 6/II.

## Stavbno podjetje IVAN OGRIN

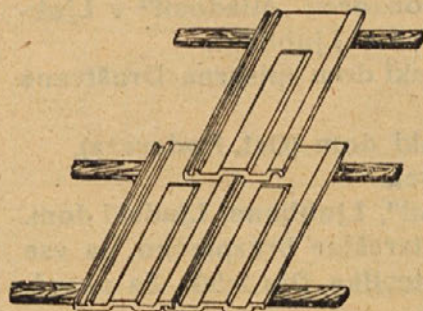
LJUBLJANA, Gruberjevo nabrežje št. 8  
(telefon 426)

se priporoča za vsa stavbna dela ter nudi po zelo nizkih cenah vseh vrst

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦ **opeko** ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦  
(strešno, zarezano in navadno opeko, bobrovec, žlebnike, opeko za tlak) in cementne cevi.

Lastna opekarna na Črnučah.  
Zaloga tudi v Ljubljani.

## Najcenejše strešno kritje!



**Združene opekarne d. a.**  
v Ljubljani, Miklošičeva c. 13  
(prej Vidle - Knez, tovarne na Viču in Brdu)

nudijo v poljubni množini, takoj dobavno, najboljše, preizkušene modele strešnikov z eno ali dvema zarezama, kakor tudi bobrovec (biber) in

**zidno opeko**

Na željo se pošljeta takoj popis in ponudba.

*Orel, naročaj vse društvene in odsekovne potrebščine pri lastni zadrugi! Ne podpiraj nasprotnikov! Zato kupuj le pri Društveni nabavni zadrugi! Svoji k svojim!*

## Pravo Schichtovo milo z znamko „Jelen“

je že 60 let znano kot najboljše in najizdatnejše od vseh vrst pralnega mila. —

Pravo samo z imenom „Schicht“ in znamko:



Zahtevajte cenik! Zahtevajte cenik!

## Društvena nabavna zadruga


v Ljubljani (Ljudski dom)

ima v zalogi:

**vse potrebščine za kroj,  
telovadne obleke, telov. čevlje,  
poslovne tiskovine in  
knjige za odseke.**

Tiskovine za ČEBELICO. Zaloga knjig „Orlovske knjižnice“. — Zaloga vseh potrebščin za šminkanje igralcev.

Sprejema vloge v **Centralno Čebelico** in jih obrestuje po 6%.

 Kupujte pri lastnem podjetju!

## MLADOST

glasilo Orlovske Podzveze v Ljubljani, izhaja 17. v mesecu. — Urejuje Jože Jagodic, Ljubljana. — List izdaja konzorcij „Mladosti“ v Ljubljani. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Upravništvo je v Ljubljani, Ljudski dom (pisarna Društvene nabavne zadruge).

Uredništvo je v Ljubljani, Ljudski dom (Orl. Podzveza).

Odgovorni urednik: Franc Zabret.

Naroča se: Upravništvo „Mladosti“, Ljubljana, Ljudski dom.

Naročnina: Za redne člane in starešine brezplačno, za vse druge Din 30.— letno; posamezna številka Din 2.50. Za naročnike izven Jugoslavije po dogovoru.